

ΡΩΜΙΚΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν καὶ πάλιν ὅττην γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑννακόσα καὶ δεκαεπτὰ,
κλέη Ρωμηοσύνης ἀληθῶς σεπτὰ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὅ κτ' ὡ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὅττ' ὁ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ὁγδόη Νοεμβρίου καὶ δεκάτη,
ἐπέτειος θριάμβων λαμπροτάτη.

Χίλια τετρακόσαδέκα,
πάρε ξύλο καὶ πελέκα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Μέσα ὅττ' οὗ κόσμου
τὴν παραζάλη
κυττάζω ὅμπρός μου
Δόξα μεγάλη.

Ξύπνα ν' ἀκούσης
τραγούδια Μούσης,
ποῦ μᾶς γελᾷ.

Ποιὰ κατεβαίνει
ἄσπρα ντυμένη
ἀπὸ ψηλά;

Ἢ Δόξα τούτη
ξέρεις, τσιφούτη,
τί Δόξα νάναι;

Ἐμπρός της στήθι...
Σωτήρων πλήθη
τὴν προσκυνᾶνε.

Ποιὰ Δόξα τάχα
νάναι, βρε χάχα;
νά! προχωρεῖ.

Στεφάνια πλέκει,
καὶ τουμπέλεκι
γ' αὐτὴν βαρεῖ.

Φέστεις μεγάλας,
μπᾶμι μπούμ, τρεχάλας,
χοροί, σαντούρια.

Τάχα, τσολιᾶ,
νᾶναι παληᾶ;
νᾶναι καινούρια;

Ὁραία κόρη,
ἔλα, προχώρει,
στάσου καρσί.

Μὲ λάλα χεῖλη
σ' ἐμᾶς ὠμίλει,
πὲς μας τίς εἶ;

**Ἔρχεται μὲν Δόξα καὶ παραμιλεῖ
ἔμπρὸς τὸν Περικλέτο καὶ τὸν Φασού-
[λῃ.**

Δ. — Ἐγὼ μ' ἐκεῖν' ἡ Δόξα, ποῦ βγήκ' ἀπὸ Παλάτια
καὶ Ἀνατολῆς καὶ Εὐρώπης ἐθάμβωσα τὰ μάτια.
Ἐγὼ μ' ἐκεῖν' ἡ Δόξα, ποῦ γάνωσα μὲ ἀλὰ
μὲ τρόπαια πολλὰ.

Ἐγὼ μαι Δόξα πᾶν
καὶ ὕμνος κανεῖς δὲν φθάνει
γὰρ νὰ μὲ τραγουδήσῃ
σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

Κανέναν τροβαδοῦρος πρῶτος καὶ τελευταῖος
γὰρ μὲ δὲν βροῖσκει λέξι...
ἔμπρὸς μου ποῦ ν' ἀνθέξῃ
Πίνδαρος καὶ Τυρταῖος;

Κόσμος ἔμπρὸς μου τρέχει
καὶ ἔγτρομος θεωρεῖ
τὰ τρομερά μου κάλλη.

Κι' ἐνὶ χορδαῖς ἂν ἔχῃ
μὴ λύρα δὲν μπορεῖ
ἀξίως νὰ μὲ ψάλῃ.

Τὸ κάλλος μου κυττᾷτε
καὶ κάνετε μετάνοια
ἔμπρὸς τὸν ἀρχαῖο βράχο.

Καὶ διόλου μὴ ρωτᾷτε
τοῦτα μου τὰ στεφάνια
γὰρ ποιαῖς κανκάλαις τᾶχῳ.

Κάνετε τόπο τώρα
σ' ἐμένα τὴν Σινιόρα,
καὶ πάλι νὰ κυττήσω
καὶ ἑλπίδες νὰ σκορπίσω
σὲ κᾶτι παλαβούς,
ἀρρώστους καὶ στραβούς.

Βαρδᾷτε νὰ περάσω,
βαρδᾷτε νὰ διαβῶ,
καὶ δυνατὰ νὰ δρᾶσω
καὶ εἰς ὕψη ν' ἀνεβῶ.

Ἰσ' ἀπάνω τὸ κεφάλι...
εἶμαι Δόξα σας μεγάλη,
εἶμαι Δόξα περσυνή,
Δόξα Νοεμβριανή.

Ἔσπασα πολλῶν κεφάλια, γάλασα, πολλῶν φολιᾶς,
καὶ καθὼς τὴν Κλυταιμνήστρα δείχνω χεῖρα ἔμω...
[μένα ...
ὅλαις τῶν Ρωμηῶν ἡ δόξαις, καὶ ἡ καινούριας καὶ ἡ
[παλαιᾶς,
δὲν μποροῦν μαζὶ νὰ κάνουν ἄλλη μία σὰν καὶ ἐμένα.

**Πρὸς τὴν Δόξαν εὐσταλῆς
τάδε λέγει Φασουλῆς.**

Φ. — Σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' τὴν κόψι
τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή,
σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' τὴν ὄψι,
ποῦ σὰν Λάμια μᾶς θωρεῖ.

Ἀπὸ κόκκαλα βγαλμένη
Ἡρακλᾶκηδων γερά,
χαῖρε χαῖρε, ξακουσμένη
καὶ πανύμνητη κυρά.

Ἐκεῖ μέσα, Μανταφιόρα,
κατοικοῦσες φλογερή,
καὶ ἑπερίμενες τὴν ὥρα
νᾶβγῃς ἔξω βροντερή.

Καρτεροῦσες ἐκεῖ πέρα
νὰ μᾶς γδάρῃς τὴν προβιά,
καὶ μὲς ἐσκιασε φοβέρα
καὶ μᾶς πλάκωνε σκλαβιά.

Στοῦ πυρὸς τὸν καταρράκτη
μὲ μὴ ῥώμη περισσή

καθὼς σπῖθ' ἀπὸ τὴν στάκτη
ἐπετάχθηκες καὶ σύ.

Ἀνταριάστηκαν Παλάτια,
ποῦ καὶ τὰ δικά μας μάτια
τάβλεπαν Ἑλληνικά.

Πλὴν χωρὶς μεγάλο κόπο
καὶ μὲ τέχνη καὶ μὲ τρόπο
ἔγιναν Γερμανικά.

Σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' τὸ κράνος,
ποῦ φορεῖς ὑπερηφάνως
καὶ γελᾷς ἐρατεινῇ.

Σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' τὸ φέσι,
ποῦ σοῦ τῶχανε φορέσει
Ἑθνικόφρονες κλεινοί.

Μὲ τρελλὴ χαρὰ φοροῦσες
καὶ καλπάζει Βουλγαριάς,
καὶ Βουλγάρους καρτεροῦσες
μὲς στὴ γῆ τῆς Λευθεριάς.

Ἦσουν μία Δόξα πρώτης,
ἀετοὺς μᾶς ἐτραγουῖδας,
καὶ ἔχαιρες καὶ ἐχειροκρότεις
γὰρ τοὺς ἄθλους τῆς Ἀρκουῖδας.

Ἐγινες σωστὴ Βουλγάρα,
φάρος Ἐμπερὸ Ρωμηῶν,
Φροελαῖν καὶ Μαγνάρα
καὶ Ὀδαλίσκη Χαρεμιῶν.

Γι' αὐτοὺς ἄρματα στὰ χεῖρα,
ὑπὲρ τούτων φρόνημα,
καὶ πηρούνη καὶ μαχαίρια
φέρετε μας γι' ἀκόννημα.

Μάρς, τὸ βῆμα σου ταχύ,
φύρα τὸ κουμποῦρι σου,
καὶ τὰ φάσκελα βροχή
πέφτανε στὴ μοῦρη σου.

Κι' ὅταν ὠρμησες στὴν πάλιν
σὰν Μαινὰς πολεμική,
μία μοῦντζα φιλική
διεδέχτο τὴν ἄλλην.

Μπούμ!... ἐβγήκε νὰ παλέψῃ
οὐδετέρᾳ Ρωμηοσύνη,
καὶ ὅπλων ἤχησε κλαγγή.

Μὰ τὴν εἶχε δασκαλέψῃ
μὲ μὲ ἀλὸ, μὲ σωφροσύνη,
τοῦ Βαρόνου τὸ πουγγί.

Σὰν καὶ αὐτὴ τὴ μέρα πέρσυ
ἐνίκησαμε τὸν Πέρση,
ἐνίκησαμε τοὺς Μήδους.

Κι' ἐκραξαν στεριαῖς, πελάγη,
πῶς ὁ τόπος ἀπὸ τὴν ἀλλήγη
κάθε μέλλοντος ὀνειδούς.

**Ὁ Περικλέτος ὁ κουτός
τὴν Δόξαν προσφωνεῖ καὶ αὐτός.**

Φ. — Χαῖρε σύ, τοῦ πρώην Θρόνου
καύχημα καὶ χαρμονή,
χαῖρε, Δόξα περσυνή
Βουλγαριάς Ἑλληνοφώνου.

Μὲ μαχαίρια, μὲ πηρούνη,
ρωμαλέα περπατεῖς,
καὶ μ' Ἐπιτελῶν σπιρούνη
τροῖεις καὶ τρομοκρατεῖς.

Σὺ γενναῖους πατριώτας
καὶ πολεμιστὰς μεγάλους
εἶδες καὶ χασισοπότας
καὶ παπάδες καὶ δασκάλους.

Ἐνθουσίασε καὶ ἐμένα
τέτοιο κόλπο δυνατό,
καὶ κτυποῦσαν ξένον ἔνα
Ἡρακλῆδες ἑκατό.

Σὺ κατεπλήξες τὴν κτίσιν,
τὸν Ἀεβάντε καὶ τὴν Δύσιν,
μ' ἔνα μέγα γεγονός.

Κι' ἐμαχέσαντο Σωτῆρες
καὶ πολιτικοὶ φροστήρες
κατὰ τῆς Ἀντάντ δεινῶς.

Καὶ στὴν γῆν τῶν Παρθενῶν,
καὶ σὲ χώματα καὶ ἐδάφη
δόξασμένων μαχητῶν.

Βοηθείᾳ τῶν Βαρόνων
ἄνοιξαν καμπόσοι τάφοι
φίλων μας καὶ προστατῶν.

Χαῖρε, Δόξα περσυνή,
Δόξα Νοεμβριανή,
ποῦ μ᾽ ἔταξες ᾠηλά.

Κι' ἔξασπάρωσαν Σωτῆρες,
κι' ἐθριάμβευσες κι' ἐπῆρες
ἀπαντόκαστρα πολλά.

Ἀνοίξωμεν τὰ στόματα
καὶ ψάλλωμεν καμώματα
τοσούτων Ἡρακλέων.

Ἀλλὰ μὴ λησμονήσωμεν
καὶ ράβδους ν' ἀνυμνήσωμεν
τῶν τότε Βασιλέων.

Καὶ νῦν λαμπαδοχούμενοι
κι' εἰς ταύτας ἐποχούμενοι,
μὲ μούτσουνα χαρμόσυνα
τελέσωμεν μνημόσυνα
τῆς νίκης μας τῆς τότε,
νὰ σκάσουν οἱ προδόται.

Προσφώνησις καὶ πάλι τοῦ Φασουλῆ μεγάλης.

Φ.—

Χαῖρε, Δόξα περσυνή,
Δόξα Νοεμβριανή,
γέννημα τοῦ Νοεμβρίου,
τοῦ λαμπροῦ, τοῦ σωτηρίου.

Καὶ σὶς χρόνιασμα, κυρία,
ξαναπέρασ' ἀπ' ἐκεῖ,
ποῦ θριάμβων ἱστορία
ἐλαμπρύνθη κλασική.

Σὲ παλῆα προσκυνητάρια
καὶ σὲ βράχους ἱερὸς
εἶδα κατάσπρα λιθάρια
καὶ κατὰ μαυροὺς σταυρούς.

Ἡρακλήδων μῆνις τόση
χέρι σήκωσε φονιά,
κι' ἔτρεξε νὰ θανατώσῃ
τῶν Φαβιέρων τὴν γενειά.

Τότ' ἐπῆδης ἐστὶ μέση,
κι' ἄρχισες νὰ τραγουδῇς
μὲ καλπὰκι καὶ μὲ φέσι
ἀετοὺς κι' ἀετιδεῖς.

Κι' ἂν ἀπὸ τοὺς ξένους φίλους
ἄκουσες πολλὰ μερσί,
ἔδειξες καὶ σ' ὁμοφύλους
μὴν ἀγάπη περισσή.

Καννιβάλων εὐωχία,
κορακιῶν κρωγμοί, κρά κρά,
φυλακαῖς καὶ Φρουραρχεῖα,
ποῦ τὰ λέγανε μικρά.

Κι' ἔγιν' ἓνα πατιόντι,
ποῦ τὸν μέγαν οὐρανὸν
συνεκλόνησε βροντὴ
ὄχλων Βουλγαρομανῶν.

Μὰ τί τρόπαια κι' ἐκεῖνα!...
λὲρ μπαλέρ, μπάμ μπποῦμ καὶ μόρτο,
κι' ἔδιναν' στὰ Βερολίνα
οἱ Σωτῆρες μας ρεπόρτο.

Μὲ τὰ δηό σου τὰ ξεράδια
ἐστεφάνωνες καὶ σὺ
τὴν καυκάλα των τὴν ἄδεια,
ποῦχε μοῦχλα περισσή.

Σὺ καὶ γέννημα καὶ θεῆμα
κάποιας ἄλλης Ρωμηοσύνης
δρώσης ἔξω κάθε νόμου.

Σ' ἐγαλούχησε κι' ἡ κρέμα
εὐγενοῦς Δικαιοσύνης
καὶ καθ' ὅλα παναμώμου.

Καὶ σὶς χρόνιασμα μονάχος
πέρασ' ἀπὸ τῆς μεριάς,
ποῦ χορὸς Ἀνταντομόχος
τραγουδοῦσε κλεφτουριάς.

Κι' ἀπὸ τὰν θη, ποῦχαν μείνει,
ἄνθος ἔκοψα λευκό,
κι' ὅπως τὴν Δικαιοσύνη
ἄσπρο καὶ παρθενικό.

Χαῖρε, Δόξα τοῦ Νοεμβριοῦ τοῦ τῆς ἄλλαις μας περσυνῆς,
ψάλε τὴν ἐπέτειόν σου καὶ σὶς δάφναις σου κοιμοῦ,
κι' ἂν μπορούσες ἔως τώρα σὰν καὶ πρὶν νὰ κυβερνᾷς,
ἔτσι θ' ἄλλαζα τοὺς στίχους τοὺς γνωστοὺς τοῦ Σολω-
μοῦ.

Ὅταν στρέψης ἐδῶ πέρα
στὸν Σωτήρ σου τὴν μητέρα,
δὲν θὰ δῇς παρὰ τὸν τάφο
κάθε Δόξης ἀνοιχτό...
εἴμ' ἐμπρὸς τοῦ καὶ σοῦ γράφα
τοῦ Νοεμβριοῦ δελοκτώ.